

หนี้ ไม่ก่อให้เกิดรายได้

(Non Performing Loans:NPLs)

1.สาเหตุของการเกิดหนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้

นับตั้งแต่ปี 2540 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ประสบวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงที่สุดจนต้องขอความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ(International Monetary Fund : IMF) ในรูปของโครงการเงินเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจจำนวน 4 พันล้านดอลลาร์ และประเทศไทยยังได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากประเทศในแถบเอเชียแปซิฟิก รวมถึงองค์กรระหว่างประเทศอีก 2 แห่ง คือ ธนาคารโลกและธนาคารพัฒนาแห่งเอเชียอีก 13.2 พันล้านดอลลาร์ ซึ่งเงินกู้ดังกล่าวนำมาชดเชยการขาดดุลการชำระเงินและเสริมฐานะทุนสำรองระหว่างประเทศ และการเบิกเงินกู้เพื่อนำมาใช้ประเทศไทยจะต้องปฏิบัติตามแนวทางและเงื่อนไขในอันที่จะให้เกิดผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อการทำงานของสถาบันการเงินอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากโครงสร้างระบบเศรษฐกิจที่ต้องพึ่งพาเงินทุนระยะสั้นจากต่างประเทศ ซึ่งเงินทุนดังกล่าวส่วนหนึ่งถูกนำมาเข้าสู่ระบบสถาบันการเงินและถูกกระจายไปสู่กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีความเสี่ยงสูงและไม่ก่อให้เกิดผลการพัฒนาอย่างยั่งยืน อาทิ เช่น การลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงการเก็งกำไรในตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น เมื่อเกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจส่งผลให้สถาบันการเงินหลายแห่งขาดเสถียรภาพ สาเหตุที่สำคัญที่ทำให้

สถาบันการเงินขาดเสถียรภาพก็คือ “ลูกหนี้ด้อยคุณภาพ”

ลูกหนี้เป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลที่กู้ยืมเงินจากผู้อื่น ซึ่งสถาบันการเงินก็เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการระดมเงินออมจากผู้มีเงินเหลือใช้และนำเงินออมดังกล่าวไปให้ประชาชนหรือหน่วยธุรกิจกู้ยืมไปใช้จ่ายในการบริโภคหรือลงทุน ด้วยเหตุนี้สถาบันการเงินจึงมีสถานะภาพอยู่ 2 สถานะคือ เป็นลูกหนี้ของผู้มีเงินออมและเป็นเจ้าหนี้ของผู้กู้เงิน ซึ่งหากลูกหนี้ของสถาบันการเงิน

เงินนำเงินกู้อำนาจไปใช้ในกิจกรรมทางเศรษฐกิจและประสบความสำเร็จคือมีผลกำไรและสามารถจัดสรรผลกำไรดังกล่าวมาชำระหนี้คืน ปัญหาต่าง ๆ ก็ไม่เกิดขึ้นเพราะสถาบันการเงินสามารถที่จะชำระคืนเงินออมแก่เจ้าของเงินออมได้ ในทางตรงกันข้ามหากผู้กู้ประสบความล้มเหลวจากการนำเงินกู้อำนาจไปประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สถาบันการเงินก็จะไม่ได้รับต้นเงินคืน ในขณะที่เดียวกันสถาบันการเงินจำเป็นต้องชำระหนี้คืนให้กับผู้ออมเมื่อครบกำหนดหากสถาบันการเงินไม่ชำระหนี้คืนจะทำให้หน่วยเศรษฐกิจที่มีอยู่จะขาดความเชื่อมั่นต่อสถาบันการเงินนั้น ๆ ทั้งนี้ ปัญหาที่ตามมาคือสถาบันการเงินจำเป็นต้องหาเงินทุนเพิ่มขึ้นเพื่อชำระหนี้คืนให้กับผู้ออม และสถาบันการเงินจะมีรายได้จากการปล่อยเงินกู้ลดลง เพราะการที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้คืนนั้นหมายถึง สถาบันการเงินแห่งนั้น ๆ ไม่ได้รับผลตอบแทนจากการให้กู้ยืม ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการนิยามหนี้ที่ค้างชำระว่า “หนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้” (Non Performing Loans)

ธนาคารแห่งประเทศไทยในฐานะองค์กรที่กำกับดูแลสถาบันการเงิน ได้กำหนดหลักเกณฑ์การจัดชั้นลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่สงสัยว่าจะเรียกคืนไม่ได้เพื่อให้สถาบันการเงินมีความแข็งแกร่งและมั่นคงเป็นที่น่าเชื่อถือให้กับประชาชนและเพื่อยกระดับมาตรฐานของสถาบันการเงินให้ทัดเทียมกับมาตรฐานสากลมากยิ่งขึ้น การจัดชั้นของลูกหนี้ให้พิจารณาจากคุณภาพของลูกหนี้และ

* อาจารย์ประจำสาขาเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ความสามารถในการจ่ายชำระหนี้คืนตามกำหนด ซึ่งเดิมได้กำหนดไว้ว่า ลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้คือลูกหนี้ที่ค้างชำระต้นเงินและดอกเบี้ยเกิน 1 ปีขึ้นไป ต่อมาในปี 2540 ได้ปรับลดระยะเวลาลงเหลือ 6 เดือน และเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2541 ได้มีการปรับปรุงหลักเกณฑ์การจัดชั้นลูกหนี้เพื่อให้เข้าสู่มาตรฐานสากลตามที่ได้กำหนดไว้ในหนังสือแสดงเจตจำนงฉบับที่ 3 ซึ่งหลักเกณฑ์การจัดชั้นลูกหนี้ได้กำหนดให้มีการแบ่งลูกหนี้ออกเป็น 5 ระดับด้วยกันคือ

1) **ลูกหนี้ปกติ** หมายถึง ลูกหนี้ที่ชำระดอกเบี้ยหรือต้นเงินสม่ำเสมอเป็นไปตามเงื่อนไขหรือข้อตกลง และไม่มีเหตุอันใดที่จะแสดงว่าลูกหนี้จะผิดนัดชำระหนี้

2) **ลูกหนี้ที่กล่าวถึงเป็นพิเศษ** หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระดอกเบี้ยหรือต้นเงินตั้งแต่ 1 เดือนขึ้นไปแต่ไม่เกิน 3 เดือน ซึ่งลูกหนี้ประเภทนี้มีปัญหาการชำระหนี้เนื่องจากผลประกอบการหรือรายได้ลดลง หากได้รับการแก้ไขในระยะเวลาที่เหมาะสมก็จะไม่เกิดปัญหาการค้างชำระหนี้

3) **ลูกหนี้จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน** หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระดอกเบี้ยหรือต้นเงินตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 6 เดือน ลูกหนี้ประเภทนี้มีโอกาสที่จะก่อให้เกิดความเสียหายหากไม่แก้ไข ทั้งนี้เนื่องจากความสามารถชำระหนี้ของลูกหนี้ต่ำมาก

4) **ลูกหนี้จัดชั้นสงสัย** หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระดอกเบี้ยหรือต้นเงินตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 12 เดือน ลูกหนี้จัดชั้นสงสัยเป็นลูกหนี้ที่ไม่มีความสามารถชำระหนี้ทั้งหมดได้

5) **ลูกหนี้จัดชั้นสูญ** หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระดอกเบี้ยหรือต้นเงินเกิน 12 เดือนขึ้นไป ซึ่งถือว่าลูกหนี้ไม่มีความสามารถในการที่จะชำระหนี้โดยสิ้นเชิง

ลูกหนี้จัดชั้นปกติและลูกหนี้ที่กล่าวถึงเป็นพิเศษจัดให้เป็นหนี้มาตรฐาน ส่วนลูกหนี้ตามข้อที่ 3-5 ให้ถือเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด

เกิดรายได้คือ สถาบันการเงินไม่สามารถนำดอกเบี้ยที่ค้างรับจากลูกหนี้กลุ่มนี้มาคิดคำนวณเป็นรายได้ หากลูกหนี้ที่มีปัญหาในการชำระหนี้สามารถแก้ไขปัญหาและชำระหนี้ได้ตามปกติลูกหนี้รายนั้นก็จะถูกจัดชั้นเป็นลูกหนี้ปกติทันที ในทางตรงกันข้ามหากลูกหนี้ปกติค้างชำระหนี้เกิน 3 เดือน ก็จะถูกจัดเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทันทีเช่นกัน

2.สถานการณ์ของหนี้ NPLs ในปัจจุบัน

เมื่อสิ้นเดือนธันวาคม 2542 ยอดหนี้ NPLs ของสถาบันการเงินทั้งระบบมีจำนวนถึง 2,073,967 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 38.54 ของยอดสินเชื่อรวม และเป็นที่น่าสังเกตว่ายอดหนี้ NPLs มีแนวโน้มลดลง(ตารางที่ 1) ทั้งนี้เนื่องจากลูกหนี้ที่เป็นหนี้ NPLs จริง ๆ คือไม่มีความสามารถในการชำระหนี้ดังกล่าวจริง ซึ่งเมื่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินลดลงกอบปรักระบบเศรษฐกิจของประเทศเริ่มดีขึ้น ลูกหนี้กลุ่มนี้เริ่มมีความสามารถชำระหนี้ดังกล่าวจนกลายเป็นลูกหนี้ปกติ รวมถึงทางการออกมาตรการในการแก้ไขปัญหาหนี้ NPLs ที่เด่นชัด อย่างไรก็ตามก็ยังมีลูกหนี้ปกติจำนวนหนึ่งที่ฉวยโอกาสในช่วงสถานการณ์ที่ไม่ปกติไม่ชำระหนี้จนกลายเป็น NPLs ซึ่งมักนิยมเรียก NPLs ประเภทนี้ว่า Strategic NPLs อย่างไรก็ตามแม้ว่าแนวโน้มของยอดหนี้ NPLs จะลดลง แต่ก็ยังมีลูกหนี้จำนวนหนึ่งที่แปรสภาพจากลูกหนี้ปกติมาเป็นลูกหนี้ NPLs ซึ่งเมื่อสิ้นปี 2542 มีหนี้ NPLs ที่เกิดขึ้นใหม่รวม 39,962 ล้านบาท แยกเป็นหนี้ของธนาคารพาณิชย์ของรัฐจำนวน 19,770 ล้านบาท ธนาคารพาณิชย์เอกชนจำนวน 18,145 ล้านบาท ธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศและบริษัทเงินทุนจำนวน 493 และ 1,554 ล้านบาท ตามลำดับ นอกจากนี้ก็ยังมีหนี้ที่เคยเป็น NPLs และได้รับการปรับปรุงโครงสร้างนี้เสร็จแล้ว ได้ทวนกลับมาเป็นหนี้ NPLs อีกซึ่งเมื่อสิ้นปี 2542 มีจำนวนถึง 14,400 ล้านบาท

ตารางที่ 1 ยอดคงค้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จำแนกประเภทสถาบันการเงิน

ประเภทสถาบันการเงิน	หน่วย: ล้านบาท		หน่วย: ล้านบาท		
	ธ.ค.2541	มิ.ย.2542	เพิ่ม/ลด	ธ.ค.2542	เพิ่ม/ลด
ธนาคารพาณิชย์ของรัฐ	1,036,654	1,173,325	136,671	1,036,039	(137,286)
ธนาคารพาณิชย์เอกชน	1,239,944	1,222,689	(17,255)	886,898	(335,791)
ธนาคารพาณิชย์ ตปท.	74,244	86,754	12,510	61,001	(25,753)
บริษัทเงินทุน	323,691	168,072	(155,619)	90,030	(78,042)
รวมทุกสถาบัน	2,674,53	2,650,840	(23,693)	2,073,968	(576,872)
% ต่อสินเชื่อรวม	45.02	47.41	2.39	38.54	(8.87)

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย

3. วงจรบทกึ่งจากบทกึ่งไม่ก่อให้เกิดรายได้

การจัดชั้นลูกหนี้ตามหลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อที่ความต้องการให้สถาบันการเงินต้องสำรองเงินไว้เพื่อป้องกันความเสียหายหากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นับว่าเพื่อป้องกันผลกระทบต่อผู้ฝากเงินซึ่งเป็นเจ้าหนี้รายใหญ่ของสถาบันการเงิน การ

กันเงินสำรองสำหรับหนี้จัดชั้นนั้นเดิมที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดไว้ว่า “หนี้ที่ค้างชำระเกิน 6 เดือน ต้องกันสำรองทันที” ต่อมาเมื่อ 31 มีนาคม 2541 ได้มีการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยให้มีการกันสำรองลูกหนี้จัดชั้นทุกประเภททั้งที่เป็นหนี้มาตรฐานและต่ำกว่ามาตรฐานจะมีรายละเอียดดังนี้

ประเภทลูกหนี้จัดชั้น	อัตราการกันเงินสำรอง(ร้อยละ)
ลูกหนี้ปกติ	1.00
ลูกหนี้ที่กล่าวถึงเป็นพิเศษ	2.00
ลูกหนี้จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน	20.00
ลูกหนี้จัดชั้นสงสัยจะสูญ	50.00
ลูกหนี้จัดชั้นสูญ	100.00(ตัดออกจากบัญชี)

การกันเงินสำรองหนี้จัดชั้นดังกล่าวธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้สถาบันการเงินจะต้องกันสำรองตามเกณฑ์ที่ตั้งแต่วัดบัญชีสิ้นปี 2541 และให้สถาบันการเงินทยอยสำรองในส่วนที่จะต้องสำรองตามเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดไว้ดังนี้

1. เมื่อสิ้นงวดบัญชีเดือนธันวาคม 2541 จะต้องกันเงินสำรองไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20
2. เมื่อสิ้นงวดบัญชีเดือนมิถุนายน 2542 จะต้องกันเงินสำรองไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40
3. เมื่อสิ้นงวดบัญชีเดือนธันวาคม 2542 จะต้องกันเงินสำรองไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60
4. เมื่อสิ้นงวดบัญชีเดือนมิถุนายน 2543 จะต้องกันเงินสำรองไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
5. เมื่อสิ้นงวดบัญชีเดือนธันวาคม 2543 จะต้องกันเงินสำรองครบ 100%

การที่สถาบันการเงินต้องกันเงินสำรองตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดไว้ ได้ส่งกระทบในลักษณะเกี่ยวเนื่องกันอยู่ 2 ประการคือ

ประการแรกผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของสถาบันการเงิน การที่สถาบันการเงินต้องกันเงินสำรองตามเกณฑ์ที่ทางการกำหนดไว้ ส่งผลทำให้สถาบันการเงินหลายแห่งจำเป็นต้องเพิ่มทุนเพื่อนำเงินดังกล่าวมาสำรองให้ครบตามเกณฑ์ ซึ่งการออกหุ้นเพิ่มทุนของสถาบันการเงินส่วนใหญ่จะขายให้กับนักลงทุนต่างชาติ ทำให้สถาบันการเงินหลายแห่งมีนักลงทุนต่างชาติเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่

ส่วนสถาบันการเงินที่มีปัญหาไม่สามารถจะเพิ่มทุนได้จำเป็นต้องควบรวมกับสถาบันการเงินอื่นหรือปิดกิจการซึ่งในช่วงปี 2542 ธนาคารพาณิชย์ของรัฐได้เพิ่มทุนไปแล้ว 427,137 ล้านบาท ในขณะที่ธนาคารพาณิชย์ของเอกชนได้เพิ่มทุนไปแล้ว 358,404 ล้านบาท และในปี 2543 จะต้องมีการเพิ่มทุนอีกทั้งนี้เพราะเงินกองทุนของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบลดลงถึง 173,000 ล้านบาท

ประการที่สอง ผลกระทบต่อหน่วยธุรกิจหรือผู้ต้องการสินเชื่อ จากการที่สถาบันการเงินทุกแห่งจะต้องสำรองตามเกณฑ์ทำให้สถาบันการเงินหลายแห่งได้นั้นนโยบายการแก้ไขปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ โดยชะลอการปล่อยสินเชื่อเพิ่มหรือให้สินเชื่อใหม่เพราะสถาบันการเงินไม่มีความมั่นใจว่าสินเชื่อที่ปล่อยไปจะเกิดเป็นหนี้ NPLs หรือไม่ หากเป็นก็จะเป็นการเพิ่มภาระที่จะทำให้สถาบันการเงินแห่งนั้นต้องหาเงินมาสำรองอีก ด้วยเหตุนี้หน่วยธุรกิจหรือผู้ต้องการสินเชื่อจึงไม่สามารถที่จะพึ่งเงินทุนจากสถาบันการเงินได้ ซึ่งจุดนี้อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศฟื้นตัวค่อนข้างช้าเพราะ การเพิ่มสินเชื่อในระบบเศรษฐกิจก็คือการเพิ่มอำนาจซื้อนั่นเอง

4. แนวทางการแก้ไขปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ธนาคารแห่งประเทศไทยและสถาบันการเงินได้พยายามที่จะหามาตรการและแนวทางในการแก้ไขปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งรูปแบบของการแก้ไขอาจจะสรุปได้ดังนี้คือ

- 4.1 การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เป็นกระบวนการที่เจ้าหน้าที่และลูกหนี้สมัครใจร่วมกันเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหานี้เพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินกิจการของตนเองต่อไปได้ ในขณะที่

เดียวกันเจ้าหน้าที่ก็มีโอกาสได้รับการชำระหนี้คืน ซึ่งรูปแบบและวิธีการการปรับปรุงโครงสร้างหนี้จะประกอบไปด้วย

- (1) การลดอัตราดอกเบี้ยในสัญญาการปรับปรุงโครงสร้างหนี้
- (2) การขยายระยะเวลาการชำระหนี้เช่น หากเป็นหนี้ระยะสั้นก็ปรับเป็นหนี้ระยะยาว
- (3) ให้ระยะเวลาในการปลอดต้นเงินหรือดอกเบี้ย
- (4) การลดต้นเงินหรือลดดอกเบี้ยที่คงค้าง
- (5) การรับโอนสินทรัพย์ที่เป็นและไม่เป็นหลักประกันมาชำระหนี้
- (6) แปลงหนี้เป็นทุน

อย่างไรก็ตามการเลือกรูปแบบของการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ของสถาบันการเงินแต่ละแห่งจะไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับนโยบายของสถาบันการเงินแต่ละแห่ง และรูปแบบการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ของลูกหนี้แต่ละรายก็จะเป็นไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับสภาพของลูกหนี้ ซึ่งที่ผ่านมามีการปรับปรุงโครงสร้างหนี้มีก็ไม่ค่อยประสบความสำเร็จโดยเฉพาะลูกหนี้รายใหญ่และเป็นหนี้ NPLs เยี่ยม คือมีความสามารถชำระหนี้แต่ตั้งใจไม่ชำระหนี้ ซึ่งในช่วงปี 2542 มียอดหนี้ที่ปรับโครงสร้างสำเร็จมีเพียง 149,748 ล้านบาท เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ธนาคารแห่งประเทศไทยจึงได้กำหนดหลักเกณฑ์การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ไว้ชัดเจนและยังทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการเจรจาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ซึ่งในทางปฏิบัติมักจะเกิดปัญหาโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่รายอื่นที่ไม่ใช่สถาบันการเงินจะเข้ามาเกี่ยวข้องเพราะมีส่วนได้ส่วนเสียกับลูกหนี้ด้วย จึงทำให้การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ของสถาบันการเงินล่าช้าออกไปอีก

4.2 การจัดตั้งบริษัทบริหารสินทรัพย์(Asset Management Company:AMC) เป็นรูปแบบหนึ่งที่จะแก้ไขปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้กล่าวคือ สถาบันการเงินแต่ละแห่งจะเป็นผู้จัดตั้ง AMC ขึ้นมาและรับซื้อหนี้ที่มีปัญหาจากสถาบันการเงินนั้น ๆ และนำหนี้ดังกล่าวไปบริหารเอง ซึ่งในเดือนมกราคม 2543 ได้มีสถาบันการเงินได้จัดตั้ง AMC จำนวน 7 แห่งคือ บริษัทบริหารสินทรัพย์ทวิของธนาคารกรุงเทพ บริษัทบริหารสินทรัพย์ธนบุรี และบริษัทบริหารสินทรัพย์จันทบุรีของธนาคารกสิกรไทย บริษัทบริหารสินทรัพย์รัตนสินของธนาคารยูโอบีรัตนสิน บริษัทบริหารสินทรัพย์ธนาคารศรีนคร บริษัทบริหารสินทรัพย์ธนาคารนครหลวงไทย และบริษัทบริหารสินทรัพย์จตุจักรของธนาคารไทย

พาณิชย์ ซึ่งหากจะพิจารณาถึงผลการแก้ไขหนี้ NPLs โดยการโอนหนี้ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เป็นผู้ติดตามหนี้ พอที่จะยกตัวอย่างของ บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด ซึ่งได้โอนหนี้ของธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ จำกัด(มหาชน)ไปบริหารประมาณ 1 แสนล้านบาท แต่มีการติดตามหนี้คืนได้เพียง 4,000 ล้านบาท เท่านั้น

5.สรุป

หนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากภาวะวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งทำให้ลูกหนี้หลายรายไม่สามารถที่จะชำระหนี้ได้ตามข้อตกลงได้ กอปรกับทางการได้มีมาตรการเพื่อที่จะทำให้สถาบันการเงินมีความเข้มแข็งโดยการกำหนดเกณฑ์การจัดชั้นของลูกหนี้เพื่อให้สถาบันการเงินกันเงินสำรองเพื่อป้องกันความเสี่ยงที่เกิดจากการไม่ชำระหนี้ของลูกหนี้ โดยเฉพาะลูกหนี้ที่ค้างชำระเกิน 3 เดือน อย่างไรก็ตามแม้ว่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จะส่งผลกระทบต่อสถาบันการเงิน หน่วยธุรกิจทางการเองก็ยังไม่สามารถที่จะหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ดังนั้นแนวทางหนึ่งที่ลูกหนี้อย่างพวกเราจะช่วยกันได้คือ “อย่าพยายามทำตนเองให้เป็นลูกหนี้ NPLs”

เอกสารอ้างอิง

ธนาคารแห่งประเทศไทย.2543.ข่าวธนาคารแห่งประเทศไทยที่ 23/2543 วันที่ 31 มกราคม 2543.

บริษัทศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ จำกัด.2541.2540 ปีแห่งความปั่นป่วนตลาดการเงินไทย.

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์.2542.วิกฤตการณ์การเงินและเศรษฐกิจไทย.โครงการจัดพิมพ์คบไฟ:กรุงเทพฯ.

วีระ ธีรภัทรานนท์.2542.เงินทองต้องรู้.หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 27 มกราคม 2543.หน้า 27.

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันจันทร์ที่27-วันพุธที่29 กันยายน 2542.หน้า 18,20.

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันพฤหัสบดีที่3-วันอาทิตย์ที่6 กุมภาพันธ์ 2543.หน้า 16.

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันจันทร์ที่7-วันพุธที่9 กุมภาพันธ์ 2543.หน้า 29.